

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Balejovou v právní věci žalobce **X**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem v ČR: **X**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem v Praze 2, Vinohradská 22, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23. 11. 2015, č.j. OAM-932/ZA-ZA14-HA08-2015, **t a k t o** :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, č.j. OAM-932/ZA-ZA14-HA08-2015, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného vypořádání jeho obav z návratu do domovského státu. V daném případě byly naplněny podmínky udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je dána důvodná obava z návratu žalobce do domovského státu. Žalobce nesouhlasí s tavním politickým režimem, kdy tento nesouhlas projevil i veřejně. Z tohoto důvodu žalobci měla být udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

Žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné rovněž z důvodu nedostatečného zjištění skutkových okolností dané věci. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal s tím, že v případě žalobcova nuceného návratu do Vietnamu, bude nucena opustit Českou republiku i jeho nezletilá dcera, která zde má udělen trvalý pobyt. Mezinárodní ochrana z tohoto důvodu měla být žalobci udělena na základě ust. § 14, § 14a nebo § 14b zákona o azylu.

V případě žalobce jsou rovněž dány podmínky pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, neboť žalobce má na území ČR trvalé rodinné vazby, do zdejší společnosti je plně integrován, hovoří česky a má zde nezletilou dceru, která zde navštěvuje školu a byl jí udělen trvalý pobyt. Žalovaný v tomto směru dostatečně nezjistil skutkový stav věci, čímž zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a současně překročil meze správního uvážení.

Závěrem pak žalobce namítl rozpor žalovaného rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR. Vycestování žalobce brání smluvní závazek ČR chránit právo na respektování rodinného a soukromého života, založený Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod a rovněž závazek ČR týkající se práv dítěte, který je založen Úmluvou o právech dítěte.

Ze všech výše uvedených důvodů navrhl žalobce napadené rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Námitky uplatněné v žalobě byly žalovaným vyhodnoceny jako neopodstatněné, neprokazující nezákonnost napadeného rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až poté, kdy došlo k ukončení jeho povolení k trvalému pobytu, tedy v době, kdy reálně hrozilo jeho vycestování z ČR. Mezinárodní ochranu lze žadateli udělit pouze ze zcela závažných zákonem stanovených příčin, žalobce však žádá o udělení mezinárodní ochrany pouze z důvodů ekonomických. Žalobci byl udělen trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s jeho otcem, tento mu však byl zrušen s ohledem na jeho trestnou činnost – loupež, které se dopustil v březnu roku 2010, za kterou mu byl udělen trest odnětí svobody na pět a půl roku, přičemž po téměř třech letech (v dubnu roku 2013) byl z výkonu trestu za vzorné chování propuštěn. Pokud žalobce žádá o legalizaci svého pobytu na území ČR z ekonomických důvodů, bude se muset podrobit režimu zákona o pobytu cizinců, nikoliv tedy legalizovat svůj pobyt prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany, když pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany. Žalovaný v průběhu správního řízení nedospěl k závěru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu ze svého pronásledování z azylově relevantních důvodů. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu s mezinárodními závazky ČR, přičemž není nijak vyloučeno, že nezletilé dítě bude možno vychovávat oběma rodiči či jedním z nich, a to i na území domovského státu žalobce, kam se v minulosti již vrátil syn žalobce a nějakou dobu zde pobýval.

Ze správního spisu, který si soud vyžádal, vplynuly následující rozhodné skutečnosti.

Žádostí ze dne 2. 11. 2015 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu této žádosti se podává, že má na území ČR otce a syna, kteří zde získali trvalý pobyt. Do ČR žalobce přicestoval z Vietnamu v roce 2002, zde žil až do roku 2006, kdy se vrátil na dobu jednoho měsíce do domovského státu, od března roku 2006 se žalobce opětovně nachází v ČR. Do ČR žalobce přicestoval za svým otcem, který zde žil, do Vietnamu se potom vrátil z důvodu účasti na matčině pohřbu. Žalobce na území ČR podniká v potravinářském oboru,

jeho současné finanční prostředky činí 1.500 Kč a dále vlastní osobní automobil. Kromě tohoto příjmu žalobce nepobírá žádnou materiální pomoc, důchod či sociální dávku. Žalobci byl v roce 2010 zrušen trvalý pobyt, a to z důvodu pravomocného odsouzení za trestný čin loupeže, kdy mu byl současně uložen trest odnětí svobody ve výši 5,5 roku. Z tohoto trestu vykonal zhruba tři roky a poté byl propuštěn. V případě svého návratu do Vietnamu se žalobce obává, že by zde byl osamocen, neboť ve Vietnamu již nikoho nemá. Neměl by tam žádný zdroj příjmů. V ČR žalobce chce zůstat, neboť zde podniká a žije zde jeho syn.

Z přílohy k žádosti o udělení mezinárodní ochrany – Důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že důvodem žalobce pro setrvání v ČR je jeho vztah k této zemi, kde má „druhý domov“ a celý život a žije zde rovněž jeho syn. Zvykl si na zdejší život a má zde práci.

Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany se dále podává, že žalobce žil až do roku 2002 ve Vietnamu s matkou, kde měli rodinný dům, v roce 2002 se vydal za otcem do ČR, který zde žil již od roku 1990. V ČR byl žalobci udělen trvalý pobyt za účelem sloučení s jeho otcem. S tímto se však po svém propuštění z vězení setkal žalobce pouze jednou a v současné době neví, kde se otec nachází. Trvalý pobyt byl žalobci zrušen před dvěma měsíci v důsledku trestu vyhoštění, který mu byl soudem společně s nepodmíněným trestem odnětí svobody uložen. Tento trest mu byl uložen v březnu roku 2010 za trestný čin loupeže, za který mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 5,5 roku. Tento trest vykonal v délce tří let, přičemž poté byl pro vzorné chování propuštěn. Do domovského státu se žalobce vrátit odmítá, neboť zde již nemá žádné rodinné zázemí. Jeho syn má udělen trvalý pobyt na území ČR, a to za účelem sloučení se žalobcem. Syn žije ve společné domácnosti se žalobcem, jeho matka je před sedmi měsíci opustila a o syna se v současné době stará přítel žalobce. Matka příležitostně za synem dochází a příležitostně rovněž přispívá na jeho výchovu. V době žalobcova pobytu ve vězení se o syna starala jeho matka, která jej na více než dva roky poslala do Vietnamu, kde žil u své babičky, aby se zde naučil vietnamsky. Ve Vietnamu navštěvoval předškolní zařízení, od září roku 2015 navštěvuje základní školu v ČR. Svůj návrat do domovského státu si žalobce představit nedokáže, nemá ve Vietnamu žádné zázemí ani zdroj příjmů. Svou cestu do Vietnamu v roce 2006 financoval z vlastních naspořených prostředků a stejně tak cestu svého syna. Se zastupitelským úřadem domovského státu v ČR žalobce neměl žádné potíže, cestovní doklady byly jemu i jeho synovi bez problémů vydány. V domovském státě žalobce nebyl politicky aktivní a se státními orgány nikdy problémy neměl.

Součástí správního spisu je dále rozhodnutí o přijetí syna žalobce k základnímu vzdělání do Základní školy v Soběslavi a dále kopie nájemní smlouvy, jejímž předmětem je společný pronájem bytu na nám. Republiky v Soběslavi.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 11. 2015 č.j. OAM-932/ZA-ZA14-HA08-2015 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, §13, § 14, §14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyl naplněn žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany či její doplňkové formy. Žalobce nespĺňuje podmínky ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žádné takové skutečnosti žalobce v průběhu správního řízení neuvedl, kdy jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci svého pobytu v ČR a ekonomické důvody. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce

přišel o udělení trvalý pobyt vlastní vinou, neboť se zapletl do trestné činnosti, za níž mu bylo uloženo správní vyhoštění spolu s výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody. K tomuto žalovaný uvedl, že sám žalobce je za své činy plně odpovědný a musí za ně rovněž nést odpovídající následky. Žalobcem uváděné negativní ekonomické důsledky jeho návratu do domovského státu nepředstavují azylově relevantní důvody. Žalobce rovněž nesplňuje ani důvody dle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu a nelze mu tak udělit azyl za účelem sloučení rodiny. Konstatovány nebyly v případě žalobce ani humanitární důvody ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, když ani sám žalobce se tohoto typu mezinárodní ochrany nedomáhal. V případě žalobce nebyl zjištěn žádný ekonomický či sociální důvod pro udělení tohoto typu azylu. Žalobce nesplňuje ani důvod pro udělení doplňkové ochrany. K tomuto závěru dospěl žalovaný na základě výpovědí žalobce i informací získaných v průběhu správního řízení. K tomuto žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce možnosti vyjádřit se k těmto podkladům rozhodnutí nevyužil a s těmito se seznamovat nechtěl. Doplnění těchto podkladů žalobce nenavrhl. V průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě jeho návratu do vlasti hrozila vážná újma v podobě uložení či výkonu trestu smrti. A stejně tak nebylo zjištěno nebezpečí mučení či nelidského a ponižujícího zacházení. Z informací získaných v průběhu správního řízení o situaci ve Vietnamu pak bylo zjištěno, že vycestování občanů z Vietnamu je tamějšími státními orgány podporováno s ohledem na absenci sociálního zabezpečení. Státní fiskální a důchodová politika dokonce počítá s příjmy, plynoucími ze zahraničních výdělků svých státních občanů, které tito zasílají svým rodinným příslušníkům do Vietnamu. Negativně tak není vnímána ani snaha těchto občanů získat v zahraničí mezinárodní ochranu, když problémy v případě návratu do vlasti by těmto občanům mohly vzniknout toliko v rovině soukromoprávní, pokud by tito občané nehradili dluhy vzniklé v souvislosti s náklady na cestu do zahraničí. Toto však není případ žalobce a státní vietnamské orgány o osobu žalobce neprojevují žádný zájem, což se prokázalo i v rámci jeho cesty do Vietnamu v roce 2006. Žalobce navíc není ani nijak politicky aktivní v kritice současného vietnamského režimu. Ve vztahu k žalobcem poukazovaným ekonomickým důvodům nemožnosti jeho návratu, pak bylo žalovaným konstatováno, že tyto problémy jsou dány toliko situací na trhu práce ve Vietnamu. Vycestování žalobce do domovského státu nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Toto bylo žalovaným dovozeno i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9Azs 3/2010, dle kterého mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život nelze chápat jako neomezený závazek státu poskytnout cizinci mezinárodní ochranu. Porušení mezinárodních závazků nelze spatřovat ani v případě, kdy žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na tomto území. Žalobce tedy nesplňuje ani důvody doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný v průběhu správního řízení nezjistil, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobce byla udělena doplňková ochrana ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Z protokolu o předání rozhodnutí ze dne 10. 12. 2015 pak vyplývá, že žalobce byl s jeho obsahem seznámen ve vietnamském jazyce. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 12. 2015.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.

Žalobce nejprve namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v jeho případě byly naplněny podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, a to z důvodu žalobcových obav z návratu do domovského státu, neboť nesouhlasí s tamějším politickým režimem, tento nesouhlas projevil i veřejně. Žalobce namítá, že tyto jeho obavy nebyly žalovaným v napadeném rozhodnutí nikterak vypořádány.

Dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl udělí cizinci, pokud v řízení o mezinárodní ochraně bude zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

K této námitce krajský soud předně uvádí, že z průběhu správního řízení v dané věci nevyplývá, že by žalobce jakkoliv vyjádřil své obavy z návratu z důvodu svého nesouhlasu s tamější politickou situací. Žalobce své obavy vyjádřil pouze ve vztahu k absenci rodinných či jiných vazeb v domovském státu a rovněž s ohledem na absenci jakéhokoliv zdroje příjmů na tomto území. Z tohoto důvodu nelze žalovanému přičítat nedostatečné vypořádání obav žalobce z návratu do Vietnamu pro jeho nesouhlas s politickým režimem. Žalobce tuto námitku uplatnil až prostřednictvím nyní projednávané žaloby, což samo o sobě vzbuzuje dojem účelovosti takové námitky.

Ve vztahu k politické situaci ve Vietnamu lze odkázat na stranu 6 odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kde se žalovaný podrobně touto otázkou zabývá. Z dostupných informací se k této problematice podává, že občané Vietnamu jsou tamější vládou podporováni ve svých cestách do zahraničí, uskutečněných za účelem přivýdělku, který je jimi následně pravidelně zasílán rodinám ve Vietnamu. Státní politika dokonce s těmito příjmy počítá a nezaujímá negativní postoj ani v případech občanů, kteří se v zahraničí snaží získat mezinárodní ochranu. Negativní dopad mají tyto zahraniční cesty až v případě návratu, kdy vietnamský občan nemá na splacení dluhů vzniklých v souvislosti s finančními prostředky vynaloženými na cestu do zahraničí. K osobě žalobce pak nebylo zjištěno, že by o něj tamější vláda projevovala jakýkoliv zájem, což potvrzuje jeho cesta do Vietnamu uskutečněná v roce 2006 a rovněž dlouhodobý pobyt jeho syna v domovském státu, kde docházel do předškolního zařízení a učil se zde jazyku. Ani sám žalobce pak v konkrétní rovině nespécifikoval své obavy, vzniklé v souvislosti s jeho postojem k tamějšímu politickému režimu, když pouze obecně uvedl, že s ním nesouhlasí. Stejně tak nebyla specifikována situace, kdy by tento nesouhlas byl žalobcem projeven veřejně. Toto nebylo žalobcem prokázáno a nevyplývalo to ani v průběhu řízení. Nad rámec pak lze uvést, že z žalobcových výpovědí je naopak zřejmé, že se zastupitelskými orgány Vietnamu v ČR neměl jakékoliv problémy a cestovní doklady byly jemu i jeho synovy bez obtíží vydány.

K podmínkám ust. § 12 písm. b) zákona o azylu lze poukázat na Příručku Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, dle které: *„Zastávání politických názorů lišících se od názoru vlády není samo o sobě důvodem k nárokování si právního postavení uprchlíka, a žadatel musí prokázat, že skutečně má obavy z pronásledování pro své názory. Předpokladem toho je, že žadatel zastává názory, které nejsou tolerovány ze strany úřadů a které kritizují jejich politiku a metody. Dále to předpokládá, že tyto názory se staly předmětem pozornosti úřadů nebo jsou jimi přisuzovány žadateli.“*

Důvodnost obavy žalobce z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů nebyla v řízení před správními orgány ani v řízení soudním prokázána. Žalobce své politické názory nikterak nekonkretizoval a neprokázal své obavy z možného pronásledování pro jeho politický postoj. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by se tyto názory staly předmětem pozornosti úřadů či že by těmito úřady byly přisuzovány žalobci.

Na základě všech výše uvedených okolností se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného a důvody pro udělení mezinárodní ochrany na základě ust. § 12 písm. b) zákona o azylu neshledal.

Žalobce dále namítl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal se skutečností, že v případě žalobcova návratu do domovského státu, bude nucena žalobce následovat i jeho dcera, která zde má uděleno povolení k trvalému pobytu. Žalovaný v tomto ohledu nedostatečně zjistil skutkové okolnosti dané věci. Nucený návrat dcery žalobce do Vietnamu společně se žalobcem by pak měl být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobci na základě ust. § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu.

Krajský soud se předně pozastavil nad tvrzením žalobce ohledně povolení k trvalému pobytu, které mělo být na území ČR uděleno jeho dceři, která jej v případě jeho nuceného návratu do Vietnamu bude muset následovat. K tomuto je třeba uvést, že žalobce v průběhu celého správního řízení uváděl, že na území ČR se nachází jeho syn, který zde má udělen trvalý pobyt. Byť se tedy žalobce i v dalších částech žaloby zmiňuje toliko o své dceři, je zřejmé, že má pouze syna, který má v ČR uděleno povolení k trvalému pobytu.

Dle ust. § 14 zákona o azylu lze žadateli v případě hodném zvláštního zřetele udělit humanitární azyl, pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

K důvodům udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu se žalovaný vyjádřil na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kdy konstatoval, že tento druh azylu žalobci po zvážení jeho sociální a ekonomické situace a rovněž s přihlédnutím k jeho věku a zdravotnímu stavu udělit nelze.

Krajský soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje, neboť ve správním řízení nebyl prokázán žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

K důvodům hodným zvláštního zřetele se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004 sp. zn. 2Azs 8/2004, kde uvedl, že za obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze považovat zvláště těžkou nemoc, zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, případně věk žadatele o mezinárodní ochranu vyšší než 80 let za současného nedobrého zdravotního stavu (viz také rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2006 sp. zn. 29Az 11/2005).

Žádný z výše uvedených důvodů však žalovaný v případě žalobce neshledal a z tohoto důvodu dospěl k závěru, že podmínky pro udělení humanitárního azylu v případě žalobce dány nejsou.

Jak vyplývá z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, důvodem pro udělení tohoto typu azylu nemůže být ani skutečnost, že žalobce má na území ČR nezletilého syna, kterému zde byl udělen trvalý pobyt. Tato skutečnost pak nemůže být důvodem ani pro udělení mezinárodní ochrany na základě ust. § 14a zákona o azylu, tedy doplňkové ochrany z důvodu nebezpečí vážné újmy. Dle tohoto ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého

posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

K azylovým důvodům dle ust. § 14a zákona o azylu se žalovaný obsáhle vyjádřil na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde shledal, že tyto v případě žalobce naplněny nebyly. Ve správním řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že by žalobci po návratu do domovského státu hrozilo uložení či výkon trestu smrti, ani nebezpečí pronásledování, hrozba mučení či nelidského zacházení.

Krajský soud tyto závěry sdílí. Žalobce toto v průběhu správního řízení netvrdil ani neprokázal, když opakovaně uvedl, že jediným důvodem, pro který se do vlasti nechce vrátit, je absence rodinného zázemí a absence zdroje příjmů. Politická perzekuce či hrozba žalobcova pronásledování pro zastávání politických názorů prokázána nebyla, a to ani v řízení před soudem. Z informací správních orgánů poskytnutých žalovanému v průběhu správního řízení naopak vyplývá, že státní příslušníci Vietnamu jsou vládou ve výjezdech do zahraničí podporováni a dokonce počítají s jejich zahraničními příjmy, které tito zasílají svým rodinným příslušníkům do Vietnamu.

Podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodu nebezpečí vážné újmy tak v případě žalobce dány nejsou.

Dále bylo žalobcem namítnuto naplnění podmínek udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 14b zákona o azylu, tedy doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Dle odst. 1 tohoto ustanovení se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

V rámci úvah o naplnění podmínek ust. § 14b zákona o azylu lze zmínit rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004 sp. zn. 4Azs 147/2004, vztahující se na obdobné podmínky založené ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu: „*Udělení azylu rodinnému příslušníkovi azylanta podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu je možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o azylu osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o azyl.*“

Z dikce ust. § 14b zákona o azylu tedy vyplývá, že azyl za účelem sloučení rodiny lze udělit pouze osobě, jejíž rodinný příslušník doplňkovou ochranu požívá. Azyl podle tohoto ustanovení tak může být udělen pouze na základě rodinné vazby k jiné osobě, které již azyl udělen byl. Toto v případě žalobce prokázáno nebylo. Samotný žalobce uvedl, že na území ČR se nachází pouze jeho syn, který však doplňkovou mezinárodní ochranu nepožívá, byl mu udělen trvalý pobyt. O současném pobytu otce žalobce nemá povědomí, když tento zde v roce 1990 získal povolení k trvalému pobytu. Tento typ pobytového povolení cizince pak nelze zaměňovat za doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Žalobce tak na území ČR nemá žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl. Podmínky ust. § 14b zákona o azylu tak v případě žalobce splněny nebyly, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta.

K tvrzení žalobce týkající se nuceného vycestování jeho nezletilého syna z důvodu žalobcova návratu do domovského státu krajský soud uvádí, že toto nepředstavuje relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud by žalobce byl nucen opustit území ČR, má možnost přenechat syna ve výchově matky, jak ostatně již učinil v době svého tříletého

pobytu ve vězení. Žalobci rovněž nic nebrání, aby se do domovského státu vrátil spolu se synem, který zde dle tvrzení žalobce již po dobu dvou let byl a navštěvoval zde předškolní zařízení, kde se současně učil hovořit vietnamsky. Námitka žalobce tudíž nebyla shledána důvodnou. Důvody pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany splněny nebyly. Napadené rozhodnutí nebylo co do vypořádání důvodů neudělení azylu dle ust. § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu shledáno nepřezkoumatelným.

Závěrem žalobce namítl rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR. Vycestování žalobce brání smluvní závazek ČR na ochraně práva na respektování rodinného a soukromého života a závazek týkající se ochrany práv dítěte.

Dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Dle Úmluvy o právech dítěte má oprávněný nárok v dětství na zvláštní pomoc a péči, na zachování rodinných svazků a nemělo by být proti jejich vůli odděleno od svých rodičů.

Z obsahu výpovědí žalobce učiněných v průběhu správního řízení vyplývá, že žalobce sdílí na území ČR společnou domácnost s nezletilým synem, kterému zde bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. Synova matka zde žije rovněž, avšak žalobci není známo kde, syna navštěvuje příležitostně a nepravidelně přispívá na jeho výživu. Vzhledem k žalobcovu několikaletému pobytu ve vězení z důvodu jeho majetkové trestné činnosti, byl žalobcův syn v minulosti vychováván matkou, která jej na dva roky poslala k prarodičům do Vietnamu. Dle tvrzení žalobce žije na území ČR rovněž jeho otec, a to od roku 1990, jeho současný pobyt však žalobce nezná, po návratu z vězení jej viděl pouze jednou.

Žalobce prostřednictvím výše uvedené námítky rozporuje napadené rozhodnutí, v důsledku něhož by zřejmě mělo dojít k rozdělení jeho rodiny a poškození práv jeho nezletilého syna.

K tomuto krajský soud uvádí, že žalobce by mohl využít širokou škálu jiných možností stanovených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, jejichž prostřednictvím lze pobyt na území České republiky legalizovat. Z důvodu jeho předchozí trestné činnosti však jsou jeho pobytové možnosti na území ČR významným způsobem zúženy. I přes tuto skutečnost však pro účely legalizace pobytu na území České republiky není možné zneužívat zvláštní institut mezinárodní ochrany formou azylu, který je svou povahou institutem zcela mimořádným, a který lze využívat pouze v případech, kdy jsou bezezbytku a jednoznačně naplněny podmínky stanovené zákonem. Tento důsledek byl způsoben pouze vinou žalobce a jeho jednáním, za které teď musí nést odpovídající následky. Žalobce si následky svého jednání zjevně uvědomuje až nyní, nicméně starost o budoucnost svého syna měl projevit v době, kdy protiprávní trestnou činnost páchal, nikoliv až ex post před správními soudy rozhodujícími o jeho dalším setrvání na území ČR.

Pokud žalobci byl v roce 2002 udělen trvalý pobyt, o který přišel v důsledku protiprávní činnosti, které se na území ČR dopustil, musí být schopen nést i další následky tohoto svého protiprávního jednání. Z jeho trestné činnosti je zřejmé, že nemá dostatečný respekt ke zdejším zákonům a není schopen se zde adaptovat a vést řádný život. Za této

situace však nemůže počítat s tím, že mu v ČR bude udělena mezinárodní ochrana či jiný druh pobytu. Z délky nepodmíněného trestu odnětí svobody (5,5 let), který mu byl uložen za trestný čin loupeže, lze dovodit, že se jednalo o závažnou trestnou činnost. Žalobce je za tuto trestnou činnost plně odpovědný a musí nést následky tohoto svého jednání, a to i v podobě svého návratu do Vietnamu.

Pokud pak žalobce uvádí, že zde má zázemí, je zde plně adaptován, mluví česky a podniká zde, pak toto tvrzení nepokládá krajský soud za pravdivé. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci pro celé správní řízení musel být ustanoven tlumočník. Dle svých tvrzení pak má žalobce pouze minimální finanční prostředky (viz žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany). Všechny tyto skutečnosti nesvědčí výše uvedeným tvrzením žalobce o zázemí a adaptaci v ČR, a to přestože zde žalobce žije již od roku 2000. Žalobci tak nic nebrání vrátit se do domovského státu, vybudovat si zázemí zde a řádně vychovávat svého syna.

Ve vztahu k nezletilému synovi žalobce a jeho právům krajský soud opakovaně uvádí, že tomuto nic nebrání, aby se žalobcem vycestoval do domovského státu. Ostatně již v době žalobcova pobytu ve vězení zde po dobu dvou let žil se svými prarodiči. Žalobci navíc nic nebrání, aby si ve Vietnamu našel zaměstnání a založil zde nový domov. Situace na trhu práce ve Vietnamu nepředstavuje relevantní důvod, pro který by žalobce měl nárok na setrvání na území ČR. Žalobce pak má kromě této možnosti ještě možnost ponechat syna v péči matky, která v ČR rovněž žije a o syna se v době výkonu trestu žalobcem starala.

Vycestování žalobce z ČR nebylo shledáno v rozporu s mezinárodními závazky, jimiž je ČR vázána. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010 č.j. 9Azs 3/2010 – 62 nelze mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky. Je výsostným právem každého státu, stanovit podmínky, za kterých bude akceptovat přítomnost cizích státních příslušníků na svém území. Jednou z těchto podmínek je pak beztrestný život, vedený v souladu se zdejšími zákony. Tato základní podmínka však žalobcem dodržena nebyla a žalobce se tak nyní nemůže dovolávat mezinárodních smluv, ze kterých dovozuje svá práva na rodinný a soukromý život a potažmo právo na setrvání na území ČR.

Vzhledem k tomu, že žalobci nesvědčí žádný z azylových důvodů, zamítl krajský soud projednávanou žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho obvyklou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 10. února 2016

JUDr. Věra B a l e j o v á v. r.
Samosoudkyně

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava